

IN AND OUT

Jak se loví: Lost - Dharma

Cykloevent Birkovo kolo

Zkratky v Geocachingu

N 45° 17 W 122° 24

Murphyho zákony

Pohádka

2	OBSAH
3-4	ROZHOVOR S474N
4	Murphyho zákony
5-6	CykloEvent
	Birkovo kolo
7-8	N 45° 17.460
	W 122° 24.800
9-10	Příprava terénu na keš
11-12	ROZHOVOR TOMUS
12	Zkratky
13-17	STRIKE SPORT PEKLO
18	Pohádka pro Geokáčátka
19-22	Jak se loví: LOST-DHARMA
23	HUMOR
24-25	ATRIBUTY
26	INTERVIEW s dětmi jednoho Geokačera
27	Předvánoční přežírání
28-29	Stojaté vody GROUNDSPEAK ...
30-31	Vianočné koledy
32	Labyrint

Šéfredaktor:

Nicolas geo.in.and.out@gmail.com

Zástupce šéfredaktora:

Arranel casopis.geocaching@gmail.com

Redakce:

Arranel_Nicolas

Stálí spolupracovníci:

Eskaver

Obrazová redakce:

Arranel_Nicolas

Korektor:

Eskaver, Lentilka.k

Nevyžádané rukopisy a fotografie se nevracejí, za obsah inzerce odpovídá inzerent. Žádná část z obsahu tohoto občasníku nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoliv formě a jakýmkoliv způsobem bez písemného souhlasu redakce.

Rok se s rokem sešel a je tu druhé číslo občasníku IN & OUT. Někteří si mysleli, že jsme to již zabalili a nebyli daleko od pravdy. Nebylo nám moc do smíchu po prvním čísle.

Pokusili jsme se napravit chyby, kterých jsme se dopustili, zeptali se na názory na sobě nezávislých lidí a výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Doufáme, že se vám bude druhé číslo líbit víc, než to první. Velice nás potěšila statistika stažení prvního čísla časopisu. Přes neuvěřitelných 1500 stažení prvního čísla. O tom se nám ani nezdálo.

Ale teď je tu druhé číslo. Již podle obsahu je vidět, že články jsou zcela nové. V podstatě jsme nenechali kámen na kameni, až na jednu a jedinou věc, a to, že časopis je stále zcela ZDARMA. Díky vašim článkům, námětům, fotografiím a reportážím se stává tento občasník zajímavým. Proto bych rád touto cestou poděkoval všem, kteří se na tomto čísle podíleli. Moc děkuji za vaše články.

Myslím, že je o čem psát, a tak doufáme, že do dalšího čísla budeme moci zařadit třeba článek od vás. Stále zde platí pravidlo, že tento občasník tvoříte VY. Jsme velká komunita lidí, která je stejně "postižena". A nebojím se říct, že nás to baví nejen kvůli bodům, ale hlavně kvůli zážitkům, kamarádům, dobrodružství atd.

Na závěr mi dovoluť abych vám všem, popřál úspěšný rok 2011, mnoho hezkých krabiček, hezkých zážitků a hlavně hodně zdravíčka. A nejen vám, ale i vašim rodinám a známým, ať už to jsou geokačeři nebo mudlové.

Příjemné počtení přeje

NICOLAS

REKLAMA:

gpscentrum

S 4 7 4 N

Víme, že používáš přezdívku S474N, proč zrovna tento nick:

Většinou si člověk přezdívku nevybírám a nemůže je ovlivnit. Stejně tak mi byla tato „přidělena“ již hodně dávno a já si ji pouze přepsal do tzv. leet speak.

Jak ses vlastně dostal ke geocachingu:

Aktivně se zajímám a především mě baví různé IT blbůstky a geocaching byl jeden z nich. V mých začátcích jsem laboroval s PDA a bluetoothovou GPS, pote jsem lovil s iPhonem a před více než rokem jsem plně přešel na Garmin Oregon 550.

A geocachingu se věnuješ tedy jak dlouho:

Geocachingu se věnuji od roku 2005, ale ne až tak aktivně, jako za poslední dva roky. Dříve se jednalo spíše o sporadické nálezy, dneska se již tomu věnuji vysloveně aktivně.

A tvůj pohled na dnešní keše a geocaching:

Dnešní myslíš ty čerstvě zakládané? Jedním slovem - peklo, jako konkrétní odstrašující příklady mohu uvést například GC2H56M (Velký městský okruh Brno), GC2H44Z (Královo pole nádraží) a podobné, jak já říkám "pochcané zaokapovky". Bohužel, s rozšiřováním geocachingu do celé veřejnosti, to s sebou nese pochopitelně i tyto problémy. Faktem opravdu je, že těch kvalitních - kde se člověk musí zamyslet nad důmyslnou skryší nebo se dostane na opravdu zajímavé místo je málo. Proto jsem si do svého profilu na Geocaching.com umístil jak TOP10, tak i TOP10 SHIT, což jsou keše, kterým se doporučuji spíše vyhnout a každý se může přesvědčit sám o mém „vkusu“.

To je zajímavé a nějaké z těch BEST, které by jsi doporučil:

Docela složitá otázka, protože ty BEST se dají chápat jak z hlediska skvělého okolí (místa, výhledu, aj.) nebo z hlediska důmyslnosti skryše. Osobně preferuji velmi důmyslné schovky, kde je vidět, že si autor dal opravdu hodně práce a výsledek potom stojí za to.

Z těch propracovanějších bych mohl uvést například GC1D07E (Na hradecké silnici), GC19PE0 (TB hotel v "Perníkově"), GC1YB0W (Masarykova studánka), GC1GRHM (Tesla cache), GC28FZM (Ponava) a třeba i GC26FD0 (Letem světem). Poslední jmenovanou jsem lovil nedávno a opravdu stojí za to! Jak sám vidíš i podle názvů, nejsou to cache v jedné lokalitě, ale jsou rozesety různě po ČR, takže určitě i každá lokalita má dle mého své BEST schránky.

Zajímavé a jaký máš nejoblíbenější styl odlovu a luštění mysterek:

Nějak moc nerozumím otázce. Nejoblíbenější styl odlovu? To jestli se člověk nějak maskuje při příchodu ke keši nebo se plazí či poskakuje? Pokud ano, tak opravdu si na sebe Hejkala nenavlékám, abych odlovil potají keše v lese a na louce. Stejně tak nechodím ve městě v ACU s digital vzorem. Co se luštění mysterek týče, tak to vždycky záleží i na ní. Obvykle je obecně nějaká doba, kterou se rozhodnu dané keši věnovat a pokud se v tom daném čase „neprobourám“, tak ji dávám k ledu. Jsou samozřejmě i mystery, na kterých spolupracuje více lidí a potom každý dělá „svoje“. Obecně mám ale raději tradičky, než mystery.

U většiny logů máš fotografie keší, vedeš si také nějaké info o odlovených keších, nebo za jakým účelem je fotíš:

Zajímavý dotaz a je pravdivý. Snažím se opravdu každou kešku vyfotit a vyfotit také třeba její okolí nebo zajímavost s odlovem spojenou. Loguji nejenom do systému Geocaching.com, ale taktéž do svého systému, se kterým mohu následně lépe a rychleji pracovat. Taktéž ho používám například pro ukázání různých keší svým známým, kteří projeví o geocaching zájem apod. Další výhodou je i "zálohování" toho, co je na Geocaching.com (zejména teď po spuštění OpenCaching.com se můžeme dočkat čehokoliv, že?

Víme že jsi lovil FCPT, jaký máš názor na sériovky:

FCPT je pouze jedna z mnoha, je sice nejdelší,

S 4 7 4 N

ale svou „kariéru“ v sériovkách jsem započal sérií Smajlík, kterou se mi bohužel nepodařilo celou dokončit. Poté jsem si odlovil Šipku před Vyškovem, ta se mi podařila celá, ale tu jsem lovil naprosto pohodovým tempem 3 různé dny. Jako další v řadě jsem si dal celou "učitelku Martu" neboli kosočtverec blízko Dubí a potom asi polovinu série Cesta u Lovosic. Následně komplet Pentagram před Jihlavou a nakonec tebou zmíněnou FCPT. Jak je patrné už z výčtu odlovu, série rozhodně nezatrácuji, naopak většinu z nich mám rád a o každé z nich mohu říci, že mi něco dala. Počínaje procházkou v lese a konce sáhnutím si na "duševní dno" v případě odlovu FCPT, protože ta byla opravdu z tohoto

hlediska náročná. Nicméně příští rok se určitě chystám na jihočeského Kapra a také bych rád odlovil sérii před Vídní, která má aktuálně nějakých 148 kusu v sérii.

Chtěl bys něco vzkázat ostatním geokačerům:

Všem kačerům přeji silný signál na GPS a dobré oko. Pokud se ovšem dotaz týká i FTF odlovu, tak ideálně zaseknutou GPS, zadřený motor v autě a zlomenou nohu.

Díky za rozhovor a přeji mnoho úspěchu při lovu.

HUMOR

Murphyho zákony

Jestliže potřebuješ k objevení finálky u multicache datum vytesané na soše či jiné kulturní památce, zjistíš, že ji týden před lovem odvezli památkáři na restauraci ... i s podstavcem.

Pokud vyjedete na druhou stranu republiky, následující den je velice blízko vašeho bydliště založena nová cache, kterou nemáte možnost v žádném případě ulovit jako FTF.

Věci vyndané z cache se nazpět již nevejdou. A to, i když si necháte největšího plyšáka, aneb vydaná tužka je vždy delší, než nejdelší vnitřní úhlopříčka.

Když sebou vezmeš vytištěný listing, tak ho určitě nebudeš potřebovat. Ale když ho zapomeneš doma nebo v autě, tak by se určitě hodil.

Obecně platný zákon pro výlety, platný i pro GC výlety: Pokud to ráno vypadá na déšť a rozhodneš se raději zůstat doma, jistě se během pár hodin vyčáší a je nádherný den, nebo aspoň odpoledne. Jestliže vyrazíš, protože minule jsi přece zůstal doma zbytečně a pak litoval, s největší pravděpodobností bude tentokrát opravdu hnusně celý den.

Je-li cache na kopci u rozhledny, bude mlha a déšť. Je-li cache v parku u městského muzea, bude svítit sluníčko.

Pokud je multi vedena od bodu A do bodu B, zaručeně k A přijdete cestou od bodu B. neboli: Pokud máte multi "po cestě", budete se stejně muset vracet.

Ještě vás čeká comics na str.23!

Cykloevent BIRKOVO KOLO

Taky razíte heslo, "Ve zdravém těle zdravý duch"? Pak vás již nudí „obyčejné eventy.“ Jestliže chcete zažít opravdové vzrušení, vyrazte na cykloevent. Již třetí ročník jednoho takového se konal právě na začátku října, 2.10.2010, tradičně pod vedením Pavla z Břeclavi pgnexta. Mimo jiné původního autora znovuoživené multiny Birkovo kolo.

Jistě jste už slyšeli o pověsti - jestli ne, tak už ano, o kolaři Birkovi. Jednou v sedmnáctém století se takhle kolařský mistr Jiří Birk vsadil s kolegy z ostatních cechů, že po východu slunce pokácí strom, vyřeže kolo a dokoulí do sedmdesát kilometrů vzdáleného Brna, než se uzavrou městské brány. Birkovi se to podařilo a od té doby na Staré radnici visí loukoťové kolo na jeho památku. S kolařem to nedopadlo zrovna šťastně v silně náboženském středověku byl podezírán, že se spolčil s ďáblem a umírá osamocen. Dle nejnovějších poznatků zlí jazykové tvrdí, že to nemohl ani stihnout.

Po stopách legendárního muže se již po páté vydaly na trať týmy o třech členech. Účastnily se recesistického závodu na ukončení turistické sezóny Birkovo kolo. Akce se konala pod záštitou cestovní agentury Kudrna a včetně účasti starosty města Lednice Libora Kabáta a bývalého jihomoravského hejtmana nyní senátora Stanislava Juránka. Všimavým jistě došlo, že celé šílenství odstartovalo v Lednici. V 8:30 proběhla prezence a symbolické řezání do dřeva. Již o deváté hodině vyjíždí celý peloton ve směru k Brnu, první závodníci jsou očekávání mezi třináctou a čtrnáctou hodinou. Čas mají však všichni až do šesti, pak se slavnostně vyhlásí výsledky. Z vítězství se nakonec raduje Bekaro tým s časem 4:06:11 starý rekord překonal o zhruba osm minut. Po sedmé hodině se rozchází poslední návštěvníci, poté pokračuje program pro všechny vysílené soutěžící.

Ve stručnosti jsme si shrnuli hlavní akci slunečního podzimního dne, nyní se můžeme vrhnout na samotný cykloevent, kterého jsem se účastnil již podruhé. Něco po sedmé hodině jsem vyjel z domovské stanice Brno Židenice, kde jsme se potkali s Kostrounem. Další vlna kačerstva přichází na Hlavním nádraží, v kupé se setkáváme s DrakMrakem, vkrejcem, v neposlední řadě s vysíleným puczmelounem, se kterým jsem strávil příjemné chvilky začátku cykloeventu. No, nezáviděl jsem to průvodčímu, ale tak si aspoň kola zkasíroval. No, měli jste zkrátka vidět ten peloton v Kojetině.

V duu jsme pokračovali až do Břeclavi, kam jsme dorazili lehce po osmé. Zde jsme se stavili ještě na rakouskou hranici - samo sebou jsme nestihli start závodu. Alespoň jsme si udělali hezkou projížďku v 9:45 jsme dorazili na Lednické náměstí, kde ještě probíhala doprovodná akce pro děti koulelo se koulelo. Zde se naše cesty rozešly a já si mohl v klidu vylovit park - stále mi tam jedna zbyla. Místo dalšího srazu bylo stanoveno na desátou u nové multiny Tajemná propadlina. Nějak to časově nevyšlo, ale kolega na mě ochotně počkal, pokračoval však ve stíhací jízdě za ostatními účastníky eventu.

Cykloevent BIRKOVŮ KOLO

Zanechal mi tu společnost slovenského kačera Belzebota, se kterým jsme ulovili po cestě nemalé množství keší. Zkrátka jsem poznal prima člověka, mimo jiné jednoho z prvních cacherů na Slovensku, který rozšířil tradici i u našich sousedů. Cesta ubíhala, kilometry rostly, když v tom sssš. No jo, tohle k tomu taky patří, kolega píchl. Slibné dohánění rázem mělo trhlinu - zhruba půl hodinovou ztrátu, odnesl to i plášť, ale zvládli jsme i kamenitý sjezd z Výhonu tak o 20 kilometrů dál. Začíná nám být sice zima, ale musíme pokračovat, vytahuji dlouhé šustáky, nalévám hrnek čaje, obědvám. Pět hodin jsme v Blučíně a máme jediný cíl, dojet na brněnskou starou radnici do šesté hodiny večerní. Obloha jako vymetená, zkrátka krásný podzimní den bez vrásek. Cesta ubíhá, 17:57 vysílání po více než stovce kilometrů čekáme na výsledky celého závodu. Účastníci cykloeventu nikde, po chvíli přijíždí hlavní organizátor Pavel. Konečně se setkáváme a společně čekáme na oficiální ukončení této suprové akce. Nejdříve odjíždí pgnext, tak půl hodinku po něm my.

Co na závěr?

Po druhé na cykloeventu a nelituju. Vy, co chcete pro sebe něco udělat, nejen sedět nad logováním, a chcete si odlovit velké množství keší, jste vítáni. Není to sice kombajn ala sto, jsou to však pěkné krabičky. Okolí k projížďce jen vybízí rovina, rovina, rovina, kopeček, rovina, rovina. Sečteno, podtrženo. Třináct bodíků, 107 kilometrů, skvělý den. Kdo neprožije, nepochopí. Těším se na Vás na dalším ročníku, nebo lépe u dalšího článku.

autor: *polas_CZ*

N 45° 17.460 W 122° 24.800

Z tisku:

Na konci roku 1999 postihly celý svět nejrůznější katastrofy. Byly to laviny v Alpách, požáry v Kalifornii, hurikány na Floridě a ve Venezuele, tornáda v Oklahomě a v Kansasu, povodně v Evropě, zemětřesení v Řecku, Turecku a Tchaj-wanu a nakonec záplavy v Jihovýchodní Asii. Dohromady tyto katastrofy připravily o život více než 92 657 tisíc lidí. Většina z nás si klade otázku: „Dá se těmto katastrofám zabránit?“

„Jsem to našel, hele... je tady divná věc, můžu si ji vzít?“

„Jasně že jo, dáme tam místo toho třeba tohohle plyšáka. Co to vlastně máš?“

„Nevím, nějakou kouli a uprostřed koule malá kulička, vůbec nechápu, jak to tam drží, kolem jsou nějaké bílé drobečky nebo co. Co s tím mám dělat?“

„Zkus s tím zatřepat...“

„Tý jo, spadlo mi to dolů, do potoka. Mi to vyklouzlo. Vylov to, než nám to uplave...“

Z tisku:

22.6.1999

Česká Republika - město Bohumín postihly povodně jejichž rozsah nebyl sice katastrofický, ale obyvatelé v tomto malém městě v malé zemičky velmi překvapily (viz. <http://www.mesto-bohumin.cz/cz/zpravodajstvi/fotogalerie/152-povodne-1999.html>).

„Dobrý, neprasklo to? Jo, neteče to... takže co? Zatřepat? Hele, vypal odsud, děsně stíníš, vidím kulový“

Z tisku:

Dne 11. 8. 1999 bylo ve střední Evropě viditelné zatmění Slunce. Tuto vzácnou příležitost si nešlo nechat ujít a proto byla uspořádána cyklovýprava do Rakouska. Předpokladem bylo projetí okolo jezer Solné komory

(Salzkammergut), výstupy na některé z alpských kopců a samozřejmě pozorování zatmění Slunce.

„Tak hele, třepu, třepu...“
„Dělá to něco?“

„Vůbec nic, je to na kulový.“

Z tisku

Dne 17. srpna 1999 ve 3h ráno postihlo Turecko zemětřesení o síle 7,4 stupně Richterovy stupnice. Katastrofou byla nejvíce postižena města Izmit a Gölcük, ležící v epicentru zemětřesení. Prvotní informace o počtu obětí se pohybovaly kolem 40.000 osob.

„Vůbec nic to nedělá, mám nápad, hodíme to do vody, jestli to bude plavat.“

„No já nevím, už to v tom potoce bylo a nic, akorát pro to budeme muset zas lézt.“

„Já vím, ohřejeme to zapalovačem...“

Z tisku:

Katla je štítová sopka, která je na vrcholku pokrytá ledovcem. Pod ledovcem se nachází 750 metrů hluboká sopečná kaldera o rozměrech 9 × 14 km protažená v SZ-JV směru. Letos, v r. 1999, opět byly zaznamenány sopečné erupce. Většina těchto erupcí se odehrála z trhliny ležící uvnitř sopečné kaldery. Katla se považuje za nejnebezpečnější sopku na Islandu, což je způsobeno tím, že se nachází pod rozsáhlým ledovcem. V případě sopečné erupce tak dochází k masivnímu tání ledu a hromadění roztáté vody pod ledovcem, která se později vyvalí v podobě katastrofické povodně nazývané jako jökulhlaup.

„Vybodni se na zapalovač, akorát to tady bude smrdět. Sakra, je to nějaký teplý, pofoukám to.“

N 45° 17.460 W 122° 24.800

Z tisku:

Hurikán Floyd se zformoval počátkem září 1999 a postupně zesílil až do čtvrté kategorie Saffirovy-Simpsonovy stupnice, těsně pod pátou kategorií. S obrovskou silou se přehnal přes Bahamy, které těžce poničil. Jeho hrozba vyvolala podle viceprezidenta Al Gora do té doby největší evakuaci v dějinách USA, kdy bylo urychleně vyklíženo ohrožené východní pobřeží USA (své domovy opustilo více než 2,5 miliónu obyvatel v pěti státech.

„Divná hračka, nic to nedělá, trackovatelný to není, žádné číslo nikde... popojdem a hodíme to do jiný krabky.“

„Jo, taky myslím, nebo to necháme tady úplně, zavři to, schováme to a jde dál. Se s takovou blbinou nebudem tahat....Body, body, makej...“

1.1.2000

Dave Ulmer se budí už asi po sté z podivného snu, sedá si na postel a hluboce se zamýšlí. Ráno volá kamarádovi - „Hele, pořád slyším v hlavě znít něco jako Keš, keš, body, body, kinderšrot. Bud' jsem totální cvok, nebo je to nějaké vidění. Nevíš, co je má společnýho keš a body?“ Dostává negativní odpověď. Ale každou další noc se mu zdá totéž.

3.1.2000

Dave Ulmer publikuje na internetu svoje první souřadnice s cílem najít cache („...pořád slyším v hlavě to divný slovo...“). Jako poklad je uschovaný kbelík o obsahu pěti galonů. Dovnitř vkládá mimo jiné 2 CD, kazetový magnetofon, VHS, knihy Rosse Perota, rukojeť praku a notoricky známou plechovku fazolí. Od uschovaného pokladu odchází s pocitem, že by tam nutně měla být koule s maličkou koulí uprostřed a nějakými bílými drobínky kolem. Jen si vůbec nevybavuje, proč si to myslí. Pokrčí rameny, nechápavě zakrouť hlavou a odchází.

Text: Eskaver

REKLAMA:

tytyty.cz

geocaching shop

Příprava terénu na keš

Jednoho nejmenovaného večera se sejdou nejmenovaní kačeři s cílem projít nejmenovanou oblast a nalézt fakt dobrý místo pro krabku.

Jako úzká oblast pro založení krabky bylo vybráno Brno. To je celkem malá lokalita, těžko se v ní někdo ztratí. Výběr byl následně zúžen ještě lokalizací jedné z několika děr, které vedou někam do země. Nemyslete si... Když spočítáte počet děr do země v Brně (Brno-město a Brno-venkov), potom spočítáte počet obyvatel Brna, tak se doberete k tomu, že u každé díry bude dokonce i fronta. Nevěřím tomu, že každý obyvatel bude stát u jedné díry, a ještě se vejdou do města budovy a parkoviště.

Jsem přizvána k průzkumu nejmenované díry v pojmenovaném městě.

Označme si nás, průzkumníky, písmeny: E, T, N a A (hihi, průzkumný tým ETNA).

Ke vstupu musíme popojít z mírného kopečka. Je zmrzlá země a na ní leží poprašek sněhu. Klouže to sice, ale jde to. Běžně k posunům v terénu používám i zadní část těla, takže ani teď se nebojím použít pátý opěrný bod k bezpečnému přesunu. V díře zapínám čelovku od geoJežíška, svítí naprosto bezvadně, jen nemám vyzkoušené, jak dlouho vydrží baterky, a v profilu, kde projde pohodlně dospělý člověk, vyrazíme. Čtyři kačeři, jedna cesta.

Betonová skruž je suchá a jak se vzdalujeme od vchodu, přestávají nám mrznout ruce a nosy. Pohodlným krokem a v přátelském hovoru se vzdalujeme až do okamžiku, kdy se cesta rozdvouje. Obě roury vypadají naprosto totožně. N se chce vrhnout do vedlejší díry - rozdělíme se -, ale vymluvíme mu to... nejprve půjdeme spolu. Na zdech jsou nápisy od místních teenagerů, což znamená bezpečnost prostoru, pokud tam pravidelně chodí místní mládež, nehrozí nám zřejmě ani invaze potkanů, ani ukrytá mrtvola.

Společně procházíme betonovým kulatým tunelem. Najednou propojka. Znovu koukáme do vedlejšího tunelu a začínáme být přesvědčeni, že jdou spolu souběžně. Přicházíme na myšlenku, která je pravdivá a stavařům pravděpodobně známá a nudná. Souběžně běží proto, aby když se jedna z nich ucpe nenadálou překážkou, aby voda mohla

odtékat tou druhou. Pokud se jeden z odtoků zaplní, propojkou velká voda přeteče do druhého odtoku.

Na pravoboku malá odbočka. T se odhodlává se tam vsoukat, ale nakonec se rozhodujeme pro postup hlavní cestou. Na levoboku velká odbočka. Ani tentokrát se nenecháme zlákat a postupujeme přímo dál.

S každou další propojkou se snižuje profil tunelů. Už kráčíme shrbení. Dávám si na hlavu šátek, protože se mi vlasy chytají o pavoučí síť v horní části betonového profilu. N už běží v souběžném tunelu vedle nás a v každé propojce se sejdeme. Na zemi občas loužička bláta, které proklatě klouže, občas pár metrů nízké vody, občas nanesené kameny. A na propojovacích místech bobky od potkanů. U jedné propojky jsou najednou tunely tři. Ten třetí je naprosto nečekaně po pár metrech zazděný cihlami. Stál by za průzkum. Tím spíš, že je nedostupný.

Podepisují se lihovkou na zeď s pocitem, že až ten nápis potkáme po cestě zpět, bude nám veseleji. Už jsme pod zemí půl hodiny. Během cesty postupně zkoušíme kanálové poklopy nad námi, kterým by se případně dalo vylézt. Zatím žádným. U jednoho z nich ale získáváme signál, lokalizujeme se pomocí navigace a voláme K, který sedí doma. Tvrdíme mu, že jsme se tu zamotali, ať požádá policii, ať nás podle signálu z telefonu najdou... Příliš nám to nevěří, a tak putujeme dál.

Chůze je už pouze ve velmi shrbené pozici. Moje oblíbená pozice s rukama za zády jako se složenými křídly, přestává být možná, protože musím být současně ještě kromě skrčení lehce celá stočená do boku, takže křídla rozkládám a jistím si s nimi stabilitu o boky roury. Ani nemusím ruce příliš roztahovat. Je doslova vedro. Rukavice mám dávno na gumičce na zápěstí - T se směje - jak malý děčko... No co, bráním se, to je výborný, neztratím je z kapsy, když budu potřebovat někam hrábnout, tak je mám doslova u ruky....

Všichni žertují na téma, že až nás najdou, tak dostaneme paragraf „Vniknutí do cizího objektu“, jen E dostane paragrafy dva - ještě „Poškození cizí věci“, protože se dvakrát podepsala na zeď po cestě...

Příprava terénu na keš

Náhle nacházíme poklop, který jde oddělat. Jsme velmi opatrní. Varianta vystrčit hlavu uprostřed silnice není příjemná, ani varianta vylézt uprostřed objektu hlídaného psem není příliš lákavá. Ale všude ticho a klid a N vystrkuje hlavu jako první. Jsme těsně za plotem hlídaného objektu, naštěstí zvenčí. Nikde nikdo, tak vylézáme ven. Pouhých 45 minut pod zemí. Zdálo se to mnohem delší.

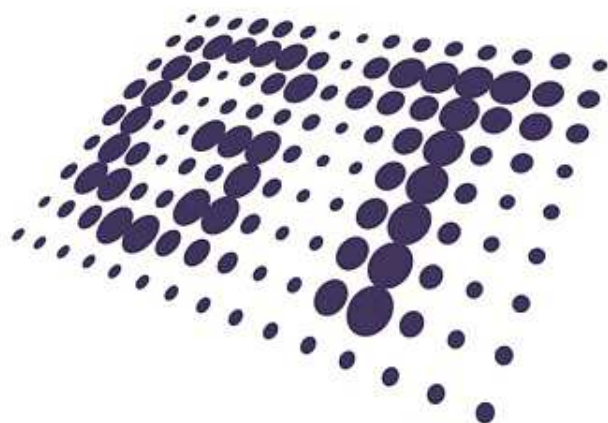
Dál postupujeme horní cestou. Hledáme, kudy asi cesta mohla pokračovat, zkoušíme se dostat do každého kanálu po logické trase.... návrat do podzemí odkládáme na příště. Vezmeme sebou papíry, tužky, značkovací spreje, nakreslíme si trasu, vyzkoušíme všechny odbočky. A odrbeme ze zdi moje podpisy...

Vracíme se pěšky tmou a zimou zpátky k autu a nakonec zasedneme u T k počítači, abychom zjistili, kudy a jak daleko jsme šli a kam to asi tak povede dál. Ježda, nezavolali jsme K, že už jsme venku. Voláme mu - hele, ještě jsme pod zemí a totálně jsme se zamotali a nemůžeme ven... K zpanikaří a chce nám vyrazit na pomoc... Uklidníme ho, že jsme už v teple u čaje a počítače... :-D

Je mi líto, že jsme skončili. Šla bych dál a dál... těším se na příští trasování.

Text: Eskaver

REKLAMA:

www.gtbrno.cz

brnovinky
www.brnovinky.cz i o vás
zprávy z Brna, kultura, hudba
sport, festivaly, hobby, gurmán
tipy na akce, místa známá neznámá..
foto zpravodajství

brnovinky
i o vás

TOMUS

Tvůj geonick:

Tomus

Má tvá přezdívka nějaký bližší význam:

Vychází z mého křestního jména Tomáš.

Kolik ti je let:

33

Odkud jsi:

Brno Líšeň

Jak dlouho se věnuješ Geocachingu:

Asi 5 let, v jednom fóru jsem tehdy objevil diskuzi o jakémsi „hledání pokladů“, koukl jsem do mapy a už jsem bežel na Kosteliček pro svou první keš. Prvních 10 jsem našel jen s mapou, pak jsem koupil GPSku a začala to být konečně větší zábava.

Myslíš si, že se geocaching nějak změnil za těch 5 let a jak:

Určitě se změnil, dříve to byla zábava pár nadčenců a kešek bylo mnohem méně, takže z kadého nálezu jsem měl velkou radost, dneska je geocaching hromadnou zábavou, kde kdo si myslí že když našel jednu keš že už je kačer a hned zakládá svoji vlastní krabičku a podle toho to pak vypadá, dneska je už skoro nemožné najít v Brně a okolí pěkné místo pro novou keš, řekl bych že už je až překeškováno a přitom řada nových keší je často na dost ubohé úrovni, takže si kolikrát říkám jestli má vůbec cenu vyrazit kešku ulovit, ale stejně nakonec jedu...

Jaký typ navigace vlastniš:

Starší Garmin GPS 12, ale funguje zatím stále dobře.

Uvažuješ o nové navigaci:

Určitě, bude to nejspíš zase nějaký Garmin, má dosavadní GPS je nemapová a často je to docela dobrodružství chodit jen podle šipky.

Jak často chodíš na lov:

Různě, ale aspoň jednou do týdne, podle výskytu nových keší, volného času, počasí ale často ani moc nerozhoduje.

Jaký typ keší převážně loviš:

Myslím že se nevyhýbám žádnému z typu keší, nejvíc se samozřejmě nabízejí tradičky, ale když je nějaká mysterka se zábavnou šifrou, tak si rád poluštím.

Chodíš lovit sám nebo s někým:

Nejčastěji chodím sám, ale když nás jde víc, tak je to určitě větší zábava, překvapivě spoustě mých známých tato hra nic neříká, takže jsem rád když u při lovu potkám nějakého dalšího kačera a pokecáme.

Co pro tebe geocaching znamená:

Zábava, dobrodružství, poznávání nových míst a lidí.

Která keš se ti kdy nejvíc líbila a proč:

Bylo jich víc, nejlepší jsou ty co mají nějaký originální nápad, nebo jsou adrenalinové a třeba takový závod o získání FTF to je často pořádný adrenalin.

Která keš byla pro tebe ta nejhorší a proč:

Nejhorší jsou takové ze kterých si neodnesu žádný zážitek, příjdu na místo kde není vůbec nic zajímavého apod.

Ale na jednu asi nezapomenu, byla to „Skrýš lišky bystroušky“ (GCMCW6), místo pěkné, ale keš je umístěná na stráni, která je obrostlá pralesem kopřiv o které jsem se tehdy hrozně popálil.

Založil jsi nějakou keš:

Momentálně jich mám jich 13, svou první jsem založil hned asi po prvních deseti nalezených, ale o moc víc už jich zřejmě nezaložím, protože jejich údržba při narůstajícím počtu je často dost náročná.

TOMUS

Kterou keš by jsi ze svých založených doporučil:

Všechny určitě stojí za návštěvu, snažím se keše dělat tak, aby byly zábavné a aby si nálezce s odlovu vždy odnesl nějaký pěkný zážitek. Při aktuálním zimním počasí to s hledáním často není jednoduché, takže bych doporučil třeba keš Brněnské metro, u které počasí není rozhodující.

Víme, že jsi založil ve spolupráci kešku Ztracená ulička, proč zrovna tahle keška:

Kamarád Dblackos se kterým jsem keš založil bydlí nedaleko, on vybral téma a místo uložení, já zase vymyslel nápad se získáním souřadnic a udělal listing. Na jaře 2011 společně chystáme udělat ještě další minimálně dvě zajímavé kešky, na kterých momentálně již nějakou dobu pracujeme.

Co ty a mudlové máte nějakou historku:

Jednou při večerním odlovu u kuřimské věznice, jsme se logovaly na skle auta, které ale patřilo místnímu zaměstnanci vězeňské stráže, takže jak nás zahlídl, tak k nám hned dva přiběhli a div nás nesebrali, nakonec jsme to ale zakecali a vklidu odjeli.

Chtěl bys něco vzkázat nebo poděkovat:

Poděkoval bych všem kačerům co založili nějakou keš za to že máme pořád co hledat. A vzkázat to, aby keše zakládali s rozmyslem a ne za každou cenu, jinak za chvíli budou keše na každém rohu a stromě a geocaching pak ztratí své kouzlo.

Děkuji za rozhovor....

Nejčastěji používané

Zkratky

BF (Brute Force)

metoda odlovu keše jiným způsobem, než autor zpravidla zamýšlel se širokou škálou intenzity vlastního BF

FTF (First To Find)

první nálezce cache

STF (Second To Find)

druhý nálezce cache

TTF (Third To Find)

třetí nálezce cache

DNF (Did Not Find)

cache nebyla nalezena

TNLN (Took Nothing, Left Nothing)

v keši neproběhla žádná výměna

T4TC / T4FTC (Thanks For This Cache)

díky za cache

T4TH / T4FTH (Thanks For The Hunt) -

díky za lov

BYOP (Bring Your Own Pen)

cache obsahuje jen logbook, přineste si vlastní tužku

DiK (Diplomovaný kačer)

STRIKE SPORT PEKLO

Ježdění na čtyřkolkách u nás je fajn až do chvíle, než se začnete dohadovat s myslivcem, houbařem, řidičem koně nebo jiným uživatelem lesů a luk, co si myslí, že má patent na pohyb v přírodě a vy ne. Jestli se chcete těmhle otrápům vyhnout a dosyta si zařádit, chce to změnu klimatu, naložit mašinu na plato a odpálit to na východ. Rumunsko nebo Ukrajina, to je ještě pořád enduro a quad ráj. Když navíc letos vypsalí na Ukrajině závody, nebylo o čem koumat.

Akce Strike Sport Motoráři Rally se prostě ignorovat nedala. Jednak jsem už dlouho chtěl někam vyrazit a navíc to hned ze začátku vypadalo, že tam pojede celkem fajn parta týpků, co už na čtyřkolkách něco umí a nebojí se za to vzít. Navrch tam podle vyprávění očitých svědků měly být úžasné hory a příroda vůbec, takže nebylo co řešit. Nakonec naše výprava nasbírala celkem sedm členů šest čtyřkolkářů a jednoho enduráka. Dohromady to byly tři dodávky, platák a kára, takže dost solidní konvoj a dobrá parta na otravnou cestu. Technicky to byla celkem taková všehochuť Honza si vzal svého naleštěného Sportsmana 800, Michal Targeta 550, Pavel Cecka, Matěj skorosvojeho Warriora a Petr si pro tuhle příležitost zakoupil obstarožního Dominatora.

Jakožto redaktor časopisu o čtyřkolkách jsem si říkal, že nepojedu na tuctovce. Jet tohle na Polarisu, Can-Amu nebo Arcticu je snobárna, japonci mě taky nelákali. Co takhle vyzkoušet výdrž tchajwance? Ok. Takže rovnou toho největšího -

objednávám si u Journeymanů Dinli Centhor 700, ať je trochu zábava a ať tenhle autobus ukáže, jestli za ty prachy vůbec stojí. Pro dalšího člena týmu krosáka Petra Kornouška zase nabíráme SMC Ram 500, a vytváříme tak unikátní ukrajinský Journeyman Racing tým.

Protože vlastní závody začínaly v pondělí 17. srpna, vyrazili jsme pro jistotu už brzo ráno v neděli s tím, že dojedeme na místo večer, zakalíme, dáme dlabanec a dopoledne tak nějak vstaneme a zaježdíme si. To jsme ještě netušili, že takhle ne...

Cesta na Ukrajinu není sranda, protože až na místo, které se jmenuje Pilipets nebo prostě Pylypec, to bylo nakonec asi 1100 km, a i když jsme vyrazili už ve čtyři hodiny ráno, tak tam jsme se dostali až asi v jednu po půlnoci. Už sám otec národa Švejk neměl rád Maďary, teď už ho chápou, u nás si to Segedíni taky moc nevylepšili. Víc než dvě hodiny z naší cesty nám totiž ukrojili právě bratři ze země klobás, když nás nesmyslně buzerovali na hranicích a nakonec vyhodili z přechodu na nejprímější cestě. Vstoupit na vytouženou Ukrajinu jsme tak museli jinde a kupodivu tam se to obešlo i bez obligátní dvacky eurovočí v pasu na méně rozvinuté straně. Hurá, jsme na Ukrajině. Rozdíly proti Unii jsou vidět na každém metru, silnice většinou jeden hnus, ve městech spíš polňačky a všude žigulíci, iže, volhy a další pokroková technika rudých bratří.

Po příjezdu na místo určené na nás koukají jak na zjevení, jsme beznadějně poslední a zatímco motorkáři už mají za sebou gáblík i kalbu a v horizontální poloze se chystají na závody, tak my vykládáme mašiny a dostáváme první info k vlastnímu závodu. Pořád ještě si myslíme, že to bude přča a my si jen tak na pohodu zařadíme po horách a cestou okouknem místní marfušky. Takže jdeme konzumovat k Matějovi na pokoj Honzovu plzeň a slivovici od Petrovo dědy nebo koho...

PRVNÍ DEN A PRVNÍ DRŽKA

Tři hodiny spánku a budiček. No snídáně nic moc, salám už asi něco prožil, tak ho vracíme. Ještě jsme netušili, že později ho znovu potkáme. Nejdřív startují endura. Samá velká mašina, nechybí Varadero, utvrzuje nás to v přesvědčení, že to bude sranda, když to zvládne tenhle parník, tak my s prstem v nose.

A jedem! Roadbook vidím poprvé v životě, a tak orientace podle něj trochu pokulhává. Naštěstí se ne moc dlouho po startu sjíždíme do grupy a pokračujeme jako parta dál. Že jet tohle na makroenduru, jako je GS1100 nebo Varadero, je kravina, potvrzují první odpadlíci. Další zase utopil Afriku v metrové bahenní laguně. Hm, začíná to zajímavě. Sportky mají problémy se přes tyhle pasti vůbec nějak dostat, napadlo někoho zajet si trasu na quadu? Asi ne... Zbytek dne je neskutečná rasovina. Pereme se s terénem každý po svém a pak i společnými silami, že nám ani nezbyvá čas

vstřebávat panorámata.

Ve vesnicích na nás koukají jak na zjevení, děti mávají, babky civí, jenom krávy na nás prdí. A síly ubývají. Na jednom sjezdu vymletým úvozem dostávám kopanec a stojím až po dvou kotrmelcích, tak jako chuděra moje Dinli. S hrůzou jdu zjistit škody a skoro nechápu, že to tenhle mastodont přežil jen s ulomeným zrcátkem. Hůř to nese roadbook, který přišel o sklo a tváří se tak nějak nakřivo, jako že by chtěl generálku. Má smůlu, v tomhle stavu to nakonec doklepe až do čtvrtka. Ale jinak všechno v rychtyku. Takže nastartovat a pokračujeme. Před námi je ještě půlka...

Do depa dojíždíme kolem 18 h a jsme hotoví. Navíc se bude opravovat. Dinli přišla v lese o levou zadní manžetu, Petr zakufroval s ramkou a mění řídítka. Děláme na tom do tmy. No, zase jsme si nedali říct a jdeme na pivko k Leonidovi. Jestliže se dneska jelo 90 km a bylo to takováhle rychta, tak zítřejších 140 musí být projížďka, aby se to stihlo dojet, ne? Zase chyba...

ZÁVODĚNÍ BOLÍ

Vstává se mi ještě hůř než první den a cítím úplně přesně místa včerejšího dopadu. Úterý nás po několikakilometrovém přejezdu vede přímo nahoru do kopců. Dáváme si hřebenovou túru se staženým zadkem. Pěšina jak pro kamzíky, napravo sráz hromadu stovek metrů do údolí a nalevo to samé. Jestli tady uděláme chybu, tak čtyřkolku dole ani nenajdeme. Humor opadá. Jsme výš než Sněžka a docela tu protahuje. Kdo vyjel nahoru, musí i dolů, a tak nás čeká brutální sjíždění. S mojí mašinou s geometrií narušenou včerejším pádem je to vyloženě maso. Několikrát sbíráme typa na Transalpu a už ho začínáme nesnášet, navíc nám to bere zbytky drahocenných sil. Dole u potoka máme za sebou asi 20 km z celkových 140 a nám to sem trvalo čtyři hodiny... Definitivně přicházíme na to, že projížďka, kterou jsme si doma plánovali, zastávky na oběd a na holky se konat nebude. Strike Sport rally bude pro nás amatéry strašná práce.

Naše mašiny naštěstí drží bez problémů. Pokračujeme.

Jsme zas v kopcích a na cestě po vrstevnici Michal hází salto se svým Targetem.

Viděl ho jenom Matěj a všichni mu to závidíme. Michal nám ho zopakovat nechce. Zutá guma, ale jinak je mašina i pilot v pořádku. Verkcajku máme s sebou dost, Dinli veze servis skoro pro všechny, a tak není problém kolo nafoukat a jedem dál. Po dalších dvou hodinách má Pavel defekt a přestává mu mašina dobíjet, před námi je ještě půlka a nacházíme Matěje na pokraji sil, jak se drápe s Warriorem v blátě do kopce. Konečně chápe, že bez nás by to byla pro něj konečná. Pavel zůstává na místě ve vsi a my se ještě snažíme pokračovat, i když ve čtyři odpoledne máme před sebou ještě půlku trati a jsme zbití jako psi. Po dalších čtyřech kilometrech přichází rozhodnutí, že jet dál se nedá. Trať je se čtyřkolkou neslučitelná, o sportkách ani nemluvě. Vracíme se k Pavlovi a potupně čekáme na odvoz.

Po silnici je to zpátky na základnu asi 70 km po silnici. Dojíždíme už potmě. Naštěstí dneska bez náročnějších oprav. Pavel dostává novou baterku a doufáme, že to bylo v ní. U večere přichází překvapení, salám, co se nedal jíst na snídani, se nám kuchařka snažila propašovat do pizzy. Je sice hnusná, ale je to jídlo, po litrech energetáků a kilech tyčinek je i nakynutá pizza se zavánějícím salámem vítaná změna. Večer má Leonid zase kšeft...

NEVZDÁVÁME SE

Třetí den má být oddychovka 80 km. Už tomu moc nevěříme, ale trať konečně odpovídá čtyřkolkám. Navíc startujeme před enduráky, takže máme víc času na zvládnutí tratě. Součástí je i asi patnáctikilometrová šotolina vesnicí.

Je sucho, takže každá mašina zvedá kila prachu a ten za ní to všechno polyká. Žvýkačka se mění v modelínu. Tolik prachu jsem ještě nejedl. Pak zas do hor. Pavel má zas problémy s elektronikou. Dobíjíme do přes Polaris a zase kousek zvládá. Chceme to dneska dát, ať nejsme za bábovky. Utíká to, zpátky budeme brzo, poslední kilometry po asfaltu a je to. Pavel zdechnul asi dva kiláky před cílem, tak ho беру na lano. Půl třetí a jsme doma. Super! Můžeme o to víc kalit, místní Ilovské pivo je fakt dobré, vodka je úžasná. Nejdřív ale opravujeme. Hlavně Pavla, drbnul ještě zadní manžetu. Do večera je co dělat. Transalpista konečně za naší včerejší pomoc dovalil něco k pití. Odpouštíme mu.

Na poslední den se vyloženě těšíme. Každý normální pořadatel poslední etapu píše jezdcům pro radost. Jenže Strike Sport Motoráj Rally je úchylná soutěž, takže když se na rozpravě dozvídáme, že bude s překvapením, tak sice všichni očekáváme konečně nějakou ukrajinskou šlapku na checkpointu, ale v koutku duše tušíme, že se asi pleteme. Takže zase radši něco vypijem...

Poslední den přejíždíme na start asi 20 km. Bude to brnkačka, utěšuju se. Sil už moc nezbyvá, tak to snad dáme. Nadšení mi vydrželo přesně 200 metrů za start, tam házím salto. Pěkná polňačka, pak jedna blbá kolej do boku mezi stromky, kopanec a saltičko no hand rovnou na kedlubnu. Tak si tam ležím bez dechu a bez síly a čekám, kdy dorazí Dinli a schroupne mě jak jahodu. Nic. Pomalu se zvedám. Mašina stojí dva metry ode mne na kolech a zdá se, že nechápe, kde že to jako sedím. No já taky ne. To nám to pěkně začíná. S bolavým krkem lezu zpátky do sedla a s rozkopnutou geometrií stoupám do hor. Jedeme hřebenovku z úterka v opačném směru. S rozevřenými koly je to vyloženě onanie. Ještě lepší je sjezd o výškový kilometr dolů. Naštěstí potkávám u cesty žigula (hergot, kde se tam vzal??) a chlapíci v něm mi ochotně půjčují 19mm klíč na povolení spojovačky. Dávám kola na rovinu. Přejou mi šťastnou cestu. Pálím to dolů, ale nějak jsem to nedal na rovinu a řídím to s rukama doprava. Sakra, zase musím sehnat devatenáctku a srovnat si to. Naštěstí pod kopcem u silnice stojí jako zjevení český neoplán a týpci tam mají, co potřebuju. Mám víc času, tak mi Honza radí, ať dám kola krapet k sobě. Tak jo. Projíždím to na šterku a v pohodě. První stovky metrů po polňačce celkem taky. Na asfaltu ale přichází vystřízlivění. Hrnú to jako pluh. Mašina si to šněruje cik cak silnicí a nejde uřídit. Honzo, díky. Potřebuju devatenáctku... V lese narážíme na partu dřevorubců s pásákem. Mají klíč. Už nic neriskuju a od staršiny kupujeme klíč. Skoro nechápeme, na co ho na tomhle krámu potřebuje. Všechno je tu tak od 32 dál. Možná na rafičku teploměru oleje nebo tak něco. Pokračujeme.

Trochu lesa, planiny, sjezd a dojezd po asfaltu. Bolí mě všechno a mám hroznou radost, že už to mám za sebou a přežil jsem tuhle masakrovací rallye pro amatéry. Jenom mi vrtá hlavou to překvapení. Asi mají tu holku někde v cíli, třeba nás umyje.

No neměli ji tam. Kdyby mi to řekli ráno, tak to snad zabalím - v cíli se dozvídáme, že překvapením je to, že tahle etapa se jede dvakrát. Padá mi brada. Si snad dělají prd.l, nebo co? Chvilí tam tak remcáme, pak tankujeme a jedem. Tohle nám trvalo čtyři hodiny.

Druhou jedeme už po paměti. Dozvídáme se, že výjezd na kopec hned ze začátku nedal skoro nikdo z motorkářů s dvouválcema. No nic, tak aspoň budeme lepší. Nad vodou mě drží jenom energetáky. Autobusáci nevěří, že jsme tam zas. My taky ne. Podruhé se to zdá lehčí, nic neopravuju a jedem pořád bez zastávek. V cíli jsme za nepochopitelných 2,5 hodiny, tentokrát boural i Honza, jsme na konci sil. Konečně přichází ta pravá radost z dokončení rallye. Jsme groy.

Myjeme mašiny i sebe a těšíme se na večer. Máme u Leonida objednaný šašlik, národní jídlo Ukrajiny. Nejdřív ale sešlost nad výsledky. Atmosféra na vyhlásování je skvělá, za čtyři dny jsme s motorkáři jedna parta. Dinli i Ram si vyjely poháry fajn, na poličku doma dost dobrý. Večer kalíme, Leonid tradičně rozdává vodku...

NEVĚŘTE LEONIDOVÍ

Cestu domů v pátek poznamenává slovensko-ukrajinská hranice a čtyři hodiny na ní. Maďary tentokrát vynecháváme. Dojíždím domů v sobotu ve tři ráno, startovali jsme v osm po snídani.

Když se v sobotu budím, zjišťuju škody: skoro mi nefunguje palec na pravačce neudržím - lžičku, nenastartuju auto, pak taky nemůžu točit hlavou a sedět taky ne. Navíc ten Leonidovo unikátní šašlik asi potřebuje agresivnější zažívání, než je to moje... Ale postupně se ve mně začíná probouzet super pocit ze zvládnutí téhle akce.

Honit si triko, jak jsem v sobotu jezdil půl dne po lesích, tomu už se budu jenom smát. My najeli skoro pět stovek kilometrů terénem, kde byste těžko šli i pěšky. To už nikdo nesmázne. Zamrzí jenom to, že na tak skvělou akci, kterou Strike Sport Motoráj Rally byla, přijelo tak málo čtyřkolek. Tak snad příště.

No na závěr prostě nemůžu vynechat trochu toho pochlebování. Celá naše výprava byla dílem polarridera Honzy Jupy, spolumajitele společnosti Strike Sport International, který nejen, že sehnal na výpravu prostředky, ale právě Strike Sport International se stala i generálním partnerem závodů pořádaných časopisem Motoráj. Speciální díky patří i klukům z Journeymanu, kteří nám na rallye nachystali Dinli a SMC. No, nachystali.

Utáhli šroubky a dofoukli gumičky, jinak jely oba (předváděcí) stroje v sériové podobě. Vzhledem k tomu, že Dinli nikdy nezářila bůhvíjakou pověstí, co do spolehlivosti, tak tahle zkušenost všechno obrací naruby – sedmistovka vydržela to, co Polaris, šlapala jak hodinky i na ukrajinský benzin pochybného původu a nikde nepotřebovala asistenci. Ram 525 vydržela až do konce i v terénu, kde neměla co dělat. Takhle tvrdě s ní nikdy jezdit nebudete, navíc ten drobeček, co jí řídil, má taky přes metrák. V normálních testech tohle prostě nejde postřehnout, nevíte, jestli mašina vydrží rok, nebo jenom týden. Po Strike Sport pekle ale věřím, že je při běžném zacházení nejde zničit, když to neřídí tupec.

Text: *Dan Pejzl*

Foto: *Motoráj, Peacemaker, Michal Krejčí, Honza Jupa*

Pohádka na dobrou noc pro malá geokáčátka.

Na jednom vysokém stromě žila maličká rezavá veverka. Byla menší než ostatní, proto ji vždycky ostatní veverky ukradly všechny oříšky a žaludy. A tak se odstěhovala na nejvyšší strom, kam si ostatní veverky netroufily. Žila tam o samotě a v klidu do té doby, než....

...jednou ráno, bylo to sluníčko, které ji vzbudilo - měla totiž odrazový listek, když sluníčko vyšlo nad obzor, jeho první paprsek se odrazil od soustavy nastavených topologických lístků tak, aby ji pošimral na čumáčku, tak tedy jednou ráno, když ji vzbudilo sluníčko, vyskočila, protáhla se a narazila přední pravou tlapkou do něčeho tvrdého, co tam ještě včera nebylo. Bylo to větší než ten největší žalud, bylo to pevnější, než ten nejpevnější ořech, když na to poklepala, ozvalo se to dutě, ale uvnitř něco bylo, určitě nějaké výborné jádérko. Když se to pokusila obejmout tlapkami, tak to bylo kulaté. Ale z vrchu a zespodu to bylo zase placaté, asi jako uříznutý špalík. A celé celičké to bylo veliké jako půl veverky a rostlo to směrem do pelíšku na podivné stopce. Dlouhé stopce... a všechno dohromady to bylo mnohem tmavější než ten nejtmavější žalud.

Veverka se to pokusila rozkousat. Nešlo to. Utrhnout to taky nešlo... seděla pod tím podivným plodem a vrtěla rezavou zablěšenou hlavičkou. Tedy takový ořech nebo žalud, to jsem ještě neviděla... Ale protože den není nekonečný a je třeba shánět zásoby na zimu, vyběhla veverka z pelíšku a ještě, než odešla úplně, podivný ořech počurala, aby ho trochu zvlhčila, aby změkl a úplně nejlíp, aby trochu naklíčil, to potom bude chutnat opravdu výborně. A šupky dupky po kůře dolů, do listí, na oříšky, na žaludy, za jídlem, za ostatními veverkami...

Po dlouhých hodinách na podzimním sluníčku se naše maličká veverka vrací domů a na dohled od pelíšku strne hrůzou. Pod jejím vysokánským stromem je sročení.

Kdyby veverek, ty by jí maximálně vykradly všechny zásoby, ale takových velikých tvorů bez ocásku a vousků. Mají hromady věcí, skládají je, rozkládají. A co nejhoršího, nahoře u jejího pelíšku je jeden z těch tvorů, už se blíží, ach, sebere jí všechny zásoby. Veverka si tiše zoufá a přemýšlí, jak se zachovat. „Když budu zbabělec, jako vždycky, protože jsem nejmenší, tak mi všechno seberou a já budu hladová. Když se ale naštvu, tak já tam vyběhnu a všechny pokoušu!“ Je rozhodnuto. Maličkou veverku právě přestalo bavit, že jí vždycky všichni všechno vezmou a běží ke svému pelíšku, drápky ji nesou po kůře rychleji než tu nejsilnější ze všech veverek, už je u své díry, chce se vrhnout na svého obrovitánského protivníka.

Ten však zrovna vytahuje ruku z díry, vůbec nic v ní nemá, otáčí hlavu směrem dolů k ostatním a volá - „Tak jsem to vrátil, bylo to celý vlhký, jak je to možný, když máme FTF, jedu dolů.“, chytne se za dlouhé lano, které od něj visí, a sjede dolů. No toto, vrtí hlavou veverka, jak to, že nepotřebuje drápky a ocásek? Ale honem se jde podívat do pelíšku. Všechny zásoby jsou na svém místě, i ten podivný ořech. Páchne těmi velkými tvory, ale je tu. Pevný, tvrdý, na podivné stopce. Veliký jako půl malé veverky.

„Můj ořech to je. Ráno ho zase počurám, aby změkl.“, pomyslí si veverka, stulí se v pelíšku a klidně usne. Ale to ještě netuší, jak často sem polezou velicí tvorové a budou jí neustále osahávat ten veliký ořech. Ale protože jí ho vždycky vrátí, tak se nezlobí. Znovu si ho očichá a počurá... Je to jen a jen její podivný tmavý tvrdý plod.

A když budeš pěkně spinkat, nemusíš se mnou jít zítra na keše....

Text: Eskaver

Jak se loví

Lost - DHARMA Initiative

Tak o této kešce jsme věděli již dříve, ale buď nebyl čas nebo nebylo počasí. Seriál Lost jsme nikdy nesledovali a když, tak jsme viděli každý tak maximálně 2 díly. Samotný odlov tedy po drobné přípravě připadl až na sobotu 7.8.2010. Část teamu Mamuti.Brno se sešla ve 12 hodin v klubovně, kde naložila se výbava a vyrazilo se směr LOST první stage. Po cestě jsme přibrali ještě dva členy, kteří to měli na klubovnu daleko - čím víc, tím líp!

Na místě

Vyloďili jsme na parkovišti nedaleko od začátku naší výpravy první stage. Svítilny, baterky, foťák, kanady, pak ještě jedna dokumentární fotka a hurá na to. GPS ukazuje 300m k cíli. Svižné tempo a dobrá nálada. „To je ono!“ hlásí ESO. Zbytek teamu na to nevěřicně kouká. „Fuuuj, to si děláte *****?“ hlásí jiný člen teamu. „Neboj, to je teprve začátek“, škodolibě přidává Eso a první sestupuje. Za ním se pouští Vašek, Lentilka.k, po ní Karel (Méd'a), Arranel, Romča. V tom parkuje u místa sestupu auto: „Ahoj, je to v pohodě, my jedeme na druhou, potkáme se tam.“ hlásí řidič. Nicolas s ním dává řeč a zjišťuje, že jsou to Geo obludky. Auto odjíždí a Nicolas také slézá do míst, kam běžný člověk asi moc často nevleze. „Bacha je to tu nízký“ upozorňuje Eso a přikrčí se. Bohužel, Nicolas se stačil už dvakrát praštit. Postupujeme hlouběji. Vašek nalézá potřebné informace a Eso je fotí. Pokračujeme k východu. Znova tupý úder do Nicolasovi hlavy: „K čertu, to je divný.“

Terén se snižuje. Vidíme východ a vylézáme ven.

Zhodnocení akce, přepočítání členů a zpět na parkoviště. Po cestě zjišťujeme další souřadnice, zadáváme do GPS a odjíždíme na druhou stage.

Podává se Zyrtec

Přijíždíme pod druhé stanoviště. Nejnutnější výbavu sebou a hurá. Cca 100 m od místa určení se vyskytl problém, není cesta. Nedá se nic dělat. Prorážíme si cestu, postupujeme metr po metru. Dostáváme se 50 m od místa kde máme hledat další indicii, a však vosa napadá jednu členku z našeho teamu. Zaplétá se jí do vlasů a následně bodá. Za Romčou jde Méd'a a dostává další dvě žihadla. Nikdo netušil, že oba mají alergii na hmyzí bodnutí. Vždy připravená Arranel zachraňuje akci Zyrtecem. Zbytek teamu se vydal pro indicii. Vracíme zpět a Romča nám začíná pomalu natékat. Na parkovišti Nicolas a Vašek dešifrují další souřadnice. Romča, Méd'a a Arranel zjišťují, že další Zyrtec již nemáme, ale stále nátékáme a tak vyráží jedním vozem do Bohunické nemocnice. Zbytek teamu pokračuje na další stanoviště.

Přece to není uvnitř

Dorazili jsme na další parkoviště již jen ve dvou vozech. Vytahujeme GPS a zjišťujeme, že další indicie jsou o 200m dále. To bude na druhé straně. Zamykáme vozidla a vydáváme se okolo plotu na druhou stranu. V půli cesty

Jak se loví

Lost - DHARMA Initiative

zjišťuje že k cíli je to ostrá levá a cca 50m. „To se bude dát obejít.“ upozorňuje Nicolas a pokračuje se dál. O několik minut později jsme na úplně druhé straně areálu a šipka ukazuje stále 100m dovnitř. „Nedá se nic dělat. Volám Mitákovi.“ Nicolas zvedá telefon a volá, zda je možné, aby byla indicie uvnitř areálu. Miták potvrzuje. Vracíme se zpět na parkoviště a jdeme hlavním vchodem. Připojuje se k nám zbytek teamu, který už se vrátil z nemocnice. 15m před místem určení zjišťujeme, o co asi jde. Eso nalézá kód a fotí jej. „Něco takového bych tu vůbec nehledal“ hlásí ESO a vrací se k autu. Na stromě nacházíme zajímavou ceduli, která nás rozesmála.

Nicolas s Vaškem opět dešifrují a zjišťují další místo. Zpět k parkovišti a odjezd.

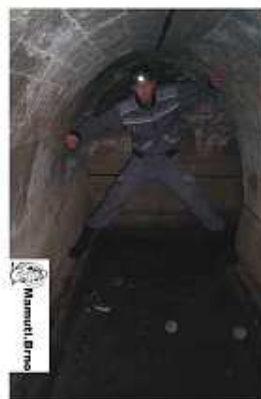
Vašek vs. 73.paja

Souřadnice jsou jasné, místo parkování taky, vyrážíme tedy k dalšímu místu, bez vybavy. Volíme námi známou cestu, kterou jsme šli asi před rokem a půl k jiné keši, která je poblíž. Jenže to tu ještě nebyly buldozery, bagry a stovka Ukrajinců. Vracíme se zpět na silnici a obcházíme to okolo kruhového objezdu. Dorážíme na místo určení. Obcházíme stanici a snažíme se najít další indicii. „Jdu dovnitř.“ hlásí Eso a vchází do objektu. „Je tu dost vody, ale třeba to ty kanady zvládnou.“ O několik minut později Eso nalézá a hlásí. Zapisujeme a vracíme se k autu. Vašek nám sděluje, že nás opouští. Rozloučili jsme se a Vašek odjíždí.

Zbytek teamu vyráží na oběd do OC. Holky odchází nakupovat a mužská část vyráží dešifrovat. Bohužel se nám nedaří připojit PDA k free Wifi. Naštěstí je zde internetová kavárna. Využíváme ji a dáváme si kávu, někteří pivo. Avšak stále se nám nedaří dešifrovat. Po 20 minutách Arranel a Nicolas vyráží zpět zjistit, kde se stal problém. Zbytek teamu obědvá. Za cca 10 minut máme správný kód. Nicolas se přihlašuje na chat a zjišťuje, zda je tu někdo, kdo by dělal pomoc přes telefon. Naštěstí je zde 73.paja, který ochotně nabízí pomocnou ruku. Takže zaplatit a vyrazit.

Proč to dělat jednoduše, když to jde složitě

Vyrážíme od OC o cca 3km dál. Když jsme zaparkovali, zjišťujeme, že objekt je poměrně blízko. Stačí se jen prodrat houštím. Ovšem tato varianta neprošla přes ženskou menšinu. Pod výhružkou hladovění vyrážíme okolo. Přelézáme plot a procházíme hustou džunglí. Ovšem cíl nenalezen, nezbyvá než areál opustit dírou v plotě na druhé straně a najít jiné místo. Nacházíme pravděpodobné místo, Nicolas se to rozhodl prozkoumat, bohužel bez výsledku. Pokračujeme tedy džunglí dál. Začínají se nám vybavovat některé obrazy ze seriálu LOST. O několik metrů dál nalézáme jiný vstup. Ano, to je ono. Nicolas se plížením dostává do vnitřní šachty. „Vidíš něco?“ ozývá se z venku. „Nechci být sprostěj.“ ozývá se zevnitř. Nicolas nalézá díru do země a starý rezavý žebřík. Slézá o patro níž a začíná s průzkumem. O několik minut později za ním leze i Eso a pomáhá mu v průzkumu.

Jak se loví

Lost - DHARMA Initiative

Nicolas našel při průzkumu také zával, kterým by se dalo vylézt ven. S Esem se dohodli na tom, že tudy opustí spletné chodby. Vrátili se ještě ke vstupu a počkali na Arranel s Lentilkou.k, které chtěly také dovnitř. Prošli šachty a pak je zavedli k zásypu. Gentlemansky je pustili první. Lentilka.k prolezla, ale hlásí, že je jako prase (bylo po dešti a hlína byla navlhla), další jde Arranel a také prolézá bez větších problémů, a taky konstatuje, že je jako prase. A Nicolas s Esem? „Pojď, obejdeme to, ať se neza*erem.“ Na světlo se tedy dostali stejnou cestou, jako když lezli dovnitř. Nemohli si na světle odpustit fotodokumentaci členek teamu.

Nicolas volá 73.pajovi a hlásí indicii. 73.paja nám zděluje, že to je pořádku, ale že je tam šifra. Diktuje nám ji a dámy začínají luštit. V průběhu luštění proběhlo několik hovorů s 73.pajou o možných řešeních. Výsledek se začíná rýsovat. Po 45 minutách máme výsledek a další souřadnice.

Na parkoviště přijíždí nám již známý vůz. Geo obludky již mají všechny indicie a chystají se na finálku. Kontrolujeme výsledek máme to dobře. Rozloučení a odjezd.

Tohle je Hard Core

Parkujeme na stejném místě u OC a vydáváme se rovnou za šipkou. Míjíme pěknou smuteční vrbu. „Hehe, tady by mohla být taky nějaká keš.“ poukazuje Nicolas na místo,

Jak se loví

Lost - DHARMA Initiative

které je zaskládané kůrou. Fakt tam byla! Po odstranění kůry se logujeme a ukládáme keš zpět. Pokračujeme za šipkou a nalézáme vstup do dalšího podzemí. Tentokrát již ne tak čistého. Nelibá vůně hlásá, že to nebude zrovna na sandále. Nicméně vcházíme dovnitř. O pár desítek metrů dál nalézáme a fotíme se u koryta. Rychlý návrat na čerstvý vzduch a telefonát 73.pajovi. Dešifruje a hlásí další souřadnice. Tohle místo známe. Od tamtud jsme si odnesli indicii asi před měsícem, když jsme lovili jinou keš na blízkém místě. Hlásíme tedy 73.pajovi i tuto indicii a on dešifruje. „BINGO“ ozývá se z telefonu. Získáváme tři souřadnice a průměrujeme. Za chvíli dostáváme výsledek a vyrážíme

Finalka

Těší nás, že se blížíme k finálce. Parkujeme nad hotelem a pomocí navigace obcházíme strmé skály, potom lesem dolů, pár zatáček a nalézáme cosi betonového. Dámy dál hledají a chlapi prolézají nové místo. „Máme ji!“, ozývá se zpoza rohu. Scházíme se všichni u keše. Vítězství.

A čas? Sedm hodin čtyřicet pět minut. Razítka na ruce, někteří na krk či na břicho a hromadná závěrečná fotografie. Začíná poprchat a my se vracíme domů. A jaké z toho byly pocity? Bylo to super! Vřele tuto keš doporučujeme všem, co mají rádi výzvy, zajímavá místa a nebo srandu. Neb o tu nebylo nouzi.

Mamuti.Brno

Mamuti.Brno

ATRIBUTY

OPRÁVNĚNÍ POVOLENÍ

Pes

Kolo

Motocykl

Čtyřkolka

Terénní automobil / Off road

Sněžný skútr

Rozdělování ohně (táborák)

Koně

SPECIÁLNÍ VYBAVENÍ PRO ODLOV

Placený přístup nebo parkování

Horolezecké vybavení

Lod' nebo člun

Potápěčské vybavení

Baterka

UV Svítílna

PODMÍNKY a POMĚRY PRO LOV

Doporučeno pro děti

Lov zabere méně než jednu hodinu

Významný podíl pěší chůze

Obtížný výstup / lezení

Může vyžadovat brodění

Bude potřeba plavat

*Dostupné kdykoliv
(24h denně/7 dní v týdnu)*

Doporučený odlov v noci

Dostupné i v zimě

Krajinný výhled/y

ATRIBUTY

N nutné nenápadné (skryté) hledání

Pozor na dobytek

RIZIKA

Padající kamení

Lovecké území / honitba

Nebezpečná oblast

Jedovaté rostliny

Trny, ostružiní, maliní, šípek

Hadi a jiní nebezpeční plazi

Klíšťata

Opuštěné stoly / důlní činnost

VYBAVENOST

Dostupné pro vozíčkáře

Možnost táboření / stanování

Možnost parkování

Veřejná doprava v blízkosti

Stoly / odpočívadla nedaleko

Pitná voda v blízkosti

Veřejné toalety nedaleko

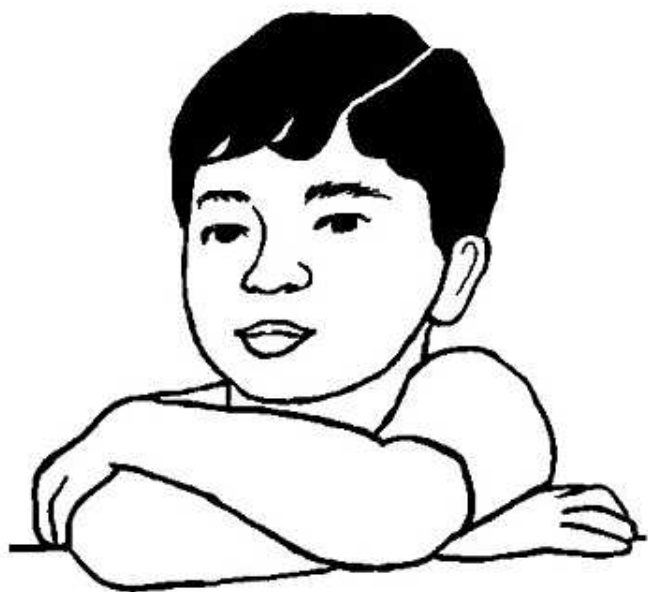
Telefon (budka) v blízkosti

Dostupné pro kočárky

REKLAMA:

INTERVIEW S DĚTMI JEDNOHO KAČERA

Ahoj, tvoje matka chodí na keše... obtěžuje tě to?

E: Jak kdy. Většinou ne, protože většinou vůbec nejsem doma. A navíc sice s námi tráví méně času, ale je potom spokojenější a jde s ní líp mluvit.

V: Ano. Protože furt odchází do pryč.

Nutí tě, abys chodila s ní?

E: No, vyloženě mě nenutí, ale vždycky se ptá. A podle toho o jakou keš se jedná nebo jestli mám čas, tak s ní jdu nebo nejdu. Většinou nejdu.

V: Aji jo. Mě se nechce. Protože bych se musela obléct, někde chodit, lézt do strání.

Kvůli čemu jsi ochotná pro kešku jít?

E: Ne kvůli bodu, ale kvůli zážitku, především z pětkových keší a kvůli přírodě, která je kolem.

V: No kdyby bylo něco hezkého v krabce, co je vevnitř. Jenže to se dopředu neví. Většinou tam nic hezkého není.

Už jsi byla kvůli keši i v podzemí, když tak povídáš o té pěkné přírodě?

E: Jo, víckrát. Bylo to super. Jde taky o zážitky, nejen o přírodu. Když jdu do podzemí, tak je kolem spousta krásných lesů a skal a i to podzemí samo o sobě je krásný.

Poslední keš, na které jsi byla:

E: Klaustrofobie a Underground Blansko. Obě byly podzemní, nebylo to špatné, ale takový normál. Už jsme byli na lepších.

V: No vlastně jak jsme jeli domluvit vykování meče, to byla taková na cestě, ale byla tam závora, takže jsme tam nemohli autem, takže pěšky, byla hrozná zima, na konci byla krabice velká pod šutrem, pod kusem betonu.

Lovíš s mamkou ráda?

E: Ale jo, pokud se zrovna nezlobí, že něco nemůžeme najít, nebo nenadává, že je ta keš špatně udělaná. A jinak je to sranda.

V: Ne, vůbec.

Která keš byla pro tebe nejzajímavější?

E: TPK bonus. Ale nedá se k tomu nic víc říct, tu si musíš projít. Ta je pro mě The best.

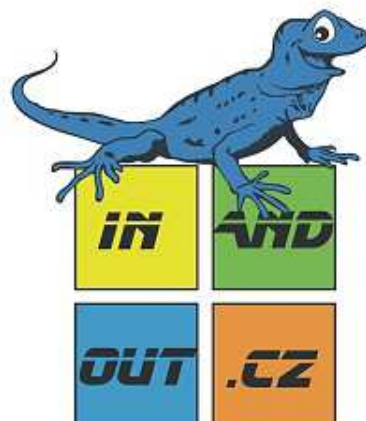
V: Vůbec žádná. Úplně mi to vždycky vypadne z hlavy.

Dotaz pro matku těchto káčat, pro Eskaver:

Jak se ti loví s dětmi?

K: Jak je vidět z odpovědí, s E se lovit dá, s V vůbec ne. Problém je, že V nemůže dlouho zůstat sama doma, takže mi schválně odmítá jít na lov. Já myslím, že to dělá fakt schválně, aby mě nakrkla a upoutala v paneláku :-).

Autor: Eskaver

časopis nejen o geocachingu

Když jsme zjistili, že se pořádá Event necelých 20km od nás, a že je ještě volné místo, měli jsme jasný plán na 4.12.2010. Slibný název Předvánoční přežívání zaručoval, že nezůstaneme hladý. A tak jsme se již v listopadu začali těšit.

Přiblížil se onen osudný den 4.12. 2010 a tak jsme doma vyhlásili dietu. "Přece tam nepojedeme najezení." konstatoval Nicolas a odmítl oběd a pak i večeři.

Když jsme dorazili na místo, okomentoval Nicolas, plné stoly s jídlem, takto: "Tohle by nespravila ani měsíční dieta." a vyhlásil "bodovou dietu", co viděl, to sbodl.

Lidí se sešlo požehnaně. Sranda byla, soutěže byly a jídla pořád taky dost. I nějaké to FTF se odlovilo. Ale proč tenhle článek píšeme? Chceme moc poděkovat autorům a to TeamKogi a JardaTrek. Díky kluci. Na závěr nám dovolte jeden log, jednoho ze zúčastněných.

Autor článku: Arranel_Nicolas

4.12.2010 GC2HWMW6 - Předvánoční přežívání
(placed 4.12.2010 by teamkogi+Jardatrek)

#1080 19:02 až 01:45 - Špatně jsem si zorganizoval dopravu a tak jsem přicházel na events téměř s hodinovým zpožděním. Celou tu dobu jsem měl před očima poloprázdné stoly a kolem nich kolébající se postavy přežraných kačerů. Litoval jsem, že jsem se před odjezdem nenavečeřel...

Ale po vstupu do sálu se mé chmurné představy rozplynuly. Studené tácy na stolech téměř netknuté a přímo proti stolu dva ohřívací plechy s voňavým guláškem. Převzal jsem od Kogiho jmenovku, vybral si lístek do tomboly, nasadil motýlka a dal jsem se do díla.

Začal jsem guláškem s kuřecím řízečkem a čtyřmi půl krajíčky chleba. Móóc dobré! Někteří hodovníci si sice stěžovali na přebytek kečupu v pokrmu, ale mně chutnal. Masíčko se rozpadalo, v omáčce byly rozvařené zbytky paprik a asi rajčat. Dobrota. A když si do gulášku přidáte jeden kuřecí řízeček přelitý gulášovou šťávou, dostanete opravdovou delikatesu! Neuplynulo moc času a můj talíř byl prázdný.

Nyní přišel na řadu bramborový salát s křupavými řízečky z kuřete. A k nim trocha listového salátu, nějaké ty okurčičky a rajčátka - mňam. A mezitím jsem si objednal Svijanské kvasnicové, které, doručeno lepou servírkou, nádherně pomáhalo spláchnutí papáníčka na jeho cestě do žaludku.

Konečně došlo na studené táce. Hromádka eidamu a uzeného, trocha loveckého salámu, šunka, hermelín, jiný typ salátu a k tomu čtyři půl rohlíčky. A další kvasničák.

A zatímco jsem se ládoval, začalo to v sále pípat. "Božice!" ("Kde to je, Božice?" "A na to někdo "Někde mezi Mikulovem a Znojmem." a "To je daleko, prdíme na to!"), "Rousínov!" ("Nó, to by šlo...", "Ále, Sinuhet už je určitě tam...", ...).

A mezitím mé tělo začínalo reagovat na moji snahu dostát názvu eventu. Bříško ztuhlo. Touha dostat nohy do horizontální polohy byla prakticky neodolatelná. Prošel jsem se (na WC a zpět) a nakonec se natáhl na židlích v horní části sálu. Hek, hek. Prošel kolem Kogi a podezíral mne ze spánku. Ale nebylo to tak. Svě břicho jsem vnímal tak, že bych usnout nedokázal.

A to už pípaly eventové keše. Než jsem se dostal dolu do sálu, všichni FTF lovci už byli pryč. Vydal jsem se tedy za nimi pešky. Ale nebyla mi dopřána celá procházka. Hned u první kešky, Pitrova mostu, jsem potkal naši partičku z Geopivka a už jsem se vezl. Fábií. Dokonce mne nakonec zavezli i ke keším, kde sami byli. A tak jsem byl po brzkém návratu prakticky stále nevytráven.

Nejprve jsem nejedl nic. Pak jen trochu kofoly, nějaký ten hrozen. Kolem půlnoci jsem se odvážil sníst pár kuliček hroznu. Pivo bylo zapomenuto, pil jsem kofolu. Nakonec, cca kolem jedné jsem si dal uzo s vodou, které žaludku docela pomohlo. A tak jsem si chvíli před odchodem mohl dát ještě jeden a půl mističky gulášku. Mňam!

No event se vskutku vydařil! Ty hory jídla mne budou strašit ještě hodně dlouho. Tipuji tak do 22., 23. prosince Díky, díky!

Stojaté vody Groundspeaku se pohnuly

Dnes se podíváme na novinky na webu gc.com a světe div se, je jich poměrně dost a některé jsou nebojím se říci revoluční. Co přimělo Groundspeak k tomu, že konečně začal zásadně vylepšovat gc.com? Dle mého k tomu přispěl Garmin.

Garmin, známý výrobce GPS zařízení, vytvořil konkurenční projekt **opencaching**, který je postavený na otevřenosti, na poskytnutí API třetím stranám atd. Nechci v tomto článku polemizovat, jak kvalitní nebo spíše nekvalitní zatím tento nový projekt je, více o něm se můžete dočíst na **mobilmanii**. Podstatné je, že pod tlakem konkurence groundspeak začal vylepšovat stránky a nové aplikace. A snad se i dočkáme API pro aplikace třetích stran, no jsem zvědavý.

O aplikaci **geocaching live**, psal miisch v posledním článku, zatím je to opravdu ve fázi beta, velmi mne zaujala funkce zobrazení kolegů kačerů v okolí, to může přispět k poznávání dalších lidí, kačerů (např. najdu kešku, vidím že nedaleko je další kačer, počkám na něj a pokecáme...)

Pojďme se podívat ale na slibované novinky:

Jako první určitě zmíním **Favorites**. Asi jste si všimli nové ikonky u listingu každé kešky. Je to první pokus o přidání nejvíce žádané a chybějící funkce a to hodnocení keší. O tom, že je to v dnešní době tisíců kešek (jen v ČR více jak 20.000 keší!) skutečně zásadní funkce není třeba více psát.

Funkce je vymyšlena docela šikovně, za každých 10 nalezených keší dostáváte jeden bod a kolik máte bodů tolik můžete udělit kešek favorites. Číslo u této ikonky tedy znamená, kolik lidí označilo tuto kešku jako oblíbenou.

Zatím funguje tato funkce krátkou dobu, takže většinou je vidět u českých keší řádově několik bodů, ale ty nejlepší již mají několik desítek, ta vůbec nejlepší dosáhla dokonce čísla větší než **100**. Koukněte se na top 5:

☐	120	Mecholupský ústř by Chermík & Kolomeda (GC1HFH6) Hlavní město Praha, Czech Republic
☐	89	Laurenberg-Petrů 1891 by Mel-Man (GCXJR2) Hlavní město Praha, Czech Republic
☐	87	Za Sárkou s baterkou by hradník & Sutech (GC1DBAD) Hlavní město Praha, Czech Republic
☐	79	Za pražskými vodňky (Water Spouts in Prague) by Fanda199 & werg (GC1CKR3) Hlavní město Praha, Czech Republic
☐	75	Ztroskotaná UFO by Kolomeda (GC1G3WH) Hlavní město Praha, Czech Republic

Pokud si chcete sami zjistit aktuální žebříček v české republice, stačí si vybrat keše v ČR a seřadit je dle favorites. Pomůže vám třeba tento odkaz: http://www.geocaching.com/seek/nearest.aspx?country_id=56&sortdir=desc&sort=fav, zajímavé je, že všech TOP5 kešek je v Praze (buď jsou v Praze nejlepší keše a nebo je tu nejvíce kačerů:-) a dvě z pěti jsou wherigovky. Já jsem zjistil, že tři z těchto pěti už mám odlovené a byly všechny opravdu super, takže se těším na chybějící dvě.

Je tedy vidět, že tato funkce je opravdu docela spolehlivá a vypovídá dobře o skutečné kvalitě keše. Za prvé je to dané tím, že hlasovat mohou jen kačeři, kteří mají premium členství (dá se očekávat, že toto omezení však časem pomine) a dále je každý velmi omezen v udělování favorites, takže si musí rozmyslet, kterou keš takto označí. Jedné keši můžete samozřejmě favorites přiřadit pouze jednou. Dokonce můžete se svým favorites listem pracovat a přidělený bod zrušit a dát ji keši, která byla ještě lepší...

Tuto funkci hodnotím jako naprostou pecku, skvělou věc, chybí jí jen jedna věc a to je možnost v **mapě** filtrovat dle tohoto parametru. Jinak se prý můžeme těšit na přidání vylepšení této funkce a to hodnotit keše dle hvězdiček.

Když jsem zmínil mapu jako druhou novinku uvedu beta verzi map na adrese <http://www.geocaching.com/map/beta/>, je zde možnost vybrat si různé druhy map jako terén, satelit, cyklo... a mapa je pěkně přes celou obrazovku. Umisťuju ukázkou mapy cyklo, ani jsem nevěděl, že taková mapa existuje, pro cyklisty jistě velmi užitečná. Kdo by nepoznal, kde to je, tak je to les krčák v Praze.

Stojaté vody Groundspeaku se pohnuly

Další novinkou jsou **online statistiky** na adrese <http://www.geocaching.com/my/statistics.aspx>.

Dříve jsme používali ruční utility jako ggstat, které jsou sice vynikající, ale nejsou aktuální (a jejich rozběhnutí je opravdu pro technicky velmi zdatné lidi). Buďme tedy za tyto statistiky vděční.

Jako poslední novinku zmíním **personal note** neboli osobní poznámka. Tato funkce je dostupná jen pro premium členy, nicméně je velmi užitečná. U každé keše v listingu se objevil tento nový rámeček:

Personal Cache Note

kod na první stage je 125

Kde si každý kačer může přidat svoji vlastní poznámku a je dostupná z jakéhokoliv počítače. Může být využita k nějaké poznámce, pokud je to šifrovací keška můžete si tam napsat poznámky k šifře, u bonusových keší využijete poznámku na uložení kódu, který je nutný k nalezení jiných keší. Využití je široké a bude se nadále rozšiřovat. Tato poznámka by měla být postupně dostupná i v aplikacích geocachingu.

Co říkáte novým funkcím? Které z nich se vám líbí? Jaké další novinky jste objevily vy?

Použito s laskavým svolením

www.geomanie.cz

**WEB O
GEOCACHINGU**

Bližší informace naleznete na <http://geomanie.cz>

Vianočné koledy

Keď sa mi po štedrovečernej večeri rozpípal mobil, bol som dojatý, koľko milých ľudí si na mňa spomenulo a poslalo mi SMS-ku. Bola tu aj nádej, že medzi nimi je aj moja dcéra.

Úsmev na tvári, zrýchlený tep. Dlane som mal studené a takými som začal rozklikávať správy. Jeden odosielateľ. Aha, to bude čosi iné. Bol to jeden megadarček pod stromček. Teamkogi s Cavalier Teamom si toto prekvápko pekne naplánovali! :-)) Keď sme spolu viseli na lane, tvárili sa, že už sviatkujú a oni zatiaľ vymysleli takýto podarúnok celej geocacherskej obci.

SERIÁL "OD JEŽÍŠKA"

Celú sériu geocachí ja osobne beriem ako jednu megamultinu. Môžete odloviť len to, na čo máte alebo všetko. Poradie si zvolíte aké chcete. V každom prípade budete mať výborný dojem a príjemný pocit z dobre vykonanej práce. No a na konto si zapíšete až 10 coolových bodov.

KAŽDÉMU PODĽA CHUTI

Jednotlivé cache sa rozprestierajú od Vojkovic po Syrovicu. Parkovanie skoro pri všetkých je takmer komfortné aj pre dve autá. Môžete si vybrať z rôznych druhov obtiažností a terénu. Veľkosť krabiek je 5 x micro a 5 x small.

AKO SA LOVILO

Celkom dobre a v pohode. Pretože som sa v tejto oblasti vyskytol neplánovane na takéto lovy, nemal som so sebou nič okrem ceruzky, zrkadla a razítka. Takže tie s vyšším ratingom terénu som si len obhliadol a nechal na neskôr, keď si z Brna doveziem to, čo mám. #5 bola plánovaná až po doplnení tej správnej výbavičky.

Takže pekne po poriadku:

#1: Bol som dosť nedočkavý a tak som zaparkoval na prd. Aj preto, že na správnu cestu odbočil nejaký traktor s vlečkou plnou poľovníkov. V ostrom mrazivom vetre a so slziacimi očami som prekonal koľajnice a krabku som vyzdvihol s úsmevom na tvári.

#2: Parkovanie pri ceste, vyzdvihnuté bez problému. Tu som sa stretol s JaKrom, ktorý postupoval z opačného smeru. Dali sme reč a potom si už každý šiel posvojom.

#3: Zapamätal som si blbo hint a hľadal som tam, kde ukazoval hint až nasledujúcej keše. Po chvíli som si povedal, že takto to ďalej nejde a skúsil som to bez nápovedy. To už bola iná vec ;-).

#4: Pretože som mal najedený pupík, nechcelo sa mi nikam škriabať a rozhodol som sa pre odlov neskôr, keď budem mať so sebou svoje dočahovátko. S ním to už išlo ako po masle štýlom James Bonda - hoci aj v saku a lakovkách. Než som si zmontoval slučku, zaparkovalo za mnou auto a z neho vyhopsli dvokarovci. Po zavesení krabky späť som zistil, že som si neopísal bonusové číslo. Takže všetko ešte raz. Opakovanie je matka múdrosti.

#5: Skoro ma seklo v krku, než som krabicu objavil. Ako som už spomenul rozhodnutie padlo na čas, keď budem mať všetko, čo potrebujem. Trénujem takéto odlovy v správnom teame a toto by bolo celkom pekné cvičenie.

#6: Najprv som si cache len obhliadol. Na druhýkrát som už prišiel s lanovým rebríkom vlastnej výroby. Keď som z neho zoskočil, zaparkovali pri mne ďalšie dve autá. Už spomínaní dvokarovci a radek61. Vyskúšali si lezenie po lanovom rebríku. Holt je to čosi iné, než ten, čo mali radkovci na streche auta :-). Potom sme v odlove už pokračovali spolu.

Vianočné koledy

#7: Tak toto bola taká mestská malina.

#8: Aj túto som si nechal na moju dočahováciu výbavu. Keďže sme ale postupovali s radkom61 a dvokarovcami spolu, k slovu prišiel normálny pevný rebrik.

#9: Teamkogimu som trochu vytkol neprofesionálne uloženie krabky. Na ospravedlnenie mu slúži, že zem bola zmrznutá na kosť a nedala sa vytvoriť posteľ pre krabicu. Bude to opravené.

#10 Bonus: účastníci mikroevenu vypočítali finálne súradnice. Po dojazde na miesto sa ukázalo, že všetko je ešte mierne skomplikované. Vďaka za to. Nič nie je zadarmo ;-). Ešteže aj cez deň nosím so sebou baterku.

Aj keď ma teamkogi upozorňoval, že odlov bez špeciálnej výbavy asi nebude možný, mali sme šťastie. Bol možný. Akurát som mal len zľahka zablatené topánky. Ale bez toho by som snád' z odlovu ani nemal radosť :-). Po zalogovaní som sa s radkom61 a jeho rebrikom vrátil na #5, kde som si vyliezol pre poslednú krabičku tejto parádnej série.

Obidvom ownerom patrí moja veľká vďaka za kus odvedenej práce a pekné načasovanie. Odlov som si vyslovene užíval a ochutnal aj trochu toho adrenalínu a neskôr aj endorfinu. Sakra, ten geocaching je o chémii! :-D

Všetky údaje o obtiažnosti, veľkosti a uložení krabiek v tomto logu sú z času môjho lovu a nezohľadňujú ich neskoršie zmeny.

Autor: **Pea C**

Aktuální stav série Od Ježíška

#1 GC2K6YX	D: 1,5	T: 1,5	S: M
#2 GC2K6YZ	D: 1,5	T: 1,5	S: S
#3 GC2K6Z1	D: 1	T: 1	S: M
#4 GC2K6Z5	D: 2	T: 3,5	S: M
#5 GC2K6ZA	D: 2,5	T: 5	S: S
#6 GC2K6ZD	D: 3	T: 4,5	S: M
#7 GC2K6ZG	D: 1	T: 1,5	S: M
#8 GC2K6ZK	D: 2	T: 3,5	S: S
#9 GC2K6ZR	D: 1,5	T: 1,5	S: S
#10 GC2KDEY	D: 4	T: 4	S: S

